

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce : **Strana pro Evropu** se sídlem Ciolkovského 853/1, Praha 6, zastoupen Mgr. T. V., obecným zmocněncem, bytem V. B. 64, 270 23 V. B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2011 čj: MV-37556-8/VS-2011

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2011 čj: MV-37556-8/VS-2011, kterým byl odmítnut návrh žalobce na registraci změny stanov politické strany s názvem Strana pro Evropu na nový název Dělnická strana. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že jde o subjektivní stanovisko žalovaného, které se neopírá a ani nemůže opírat o žádné konkrétní ustanovení zákona. Strana pro Evropu není pokračovatelem rozpuštěné Dělnické strany, nemá žádné faktické napojení na rozpouštěný politický subjekt. Název Dělnická strana není v registru politických stran a hnutí, má sídlo na území České republiky a řídí se již přijatými a zaregistrovanými statuty. Označit tedy Stranu pro Evropu za krajně pravicovou, která

zakládá svoji existenci na vzbuzování nenávisti k různým etnickým a sociálním skupinám, je přinejmenším nepravdivé a urážlivé. Obdobně by bylo možno považovat současnou KSČM za stejnou stranu jako byla KSČ, přičemž v současné době žádný právní subjekt nic takového veřejnosti nepředkládá k věření. Přitom by reminiscence na předchozí KSČ byla daleko více na místě. Navrhl, aby soud uložil žalovanému do tří dnů od právní moci rozsudku registrovat pro stávající stranu Strana pro Evropu název Dělnická strana.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při posuzování změny názvu strany a hnutí se nelze omezit pouze na právní úpravu limitující volbu názvu podle § 6 odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 424/1991 Sb.“), uvedl, že název je jedním ze základních identifikačních znaků každé právnické osoby, musí odpovídat ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku, tedy musí být pravdivý a přiměřený poměrům konkrétní právnické osoby, aby byl veřejnosti srozumitelný a nepůsobil klamavě. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je argumentace o spojitosti s Dělnickou stranou, která byla zrušena rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2010. Tvzení, že ministerstvo označilo žalobce za krajně pravicovou stranu, která zakládá existenci na vzbuzování nenávisti k etnickým a sociálním skupinám, je nepravdivé. Navrhl potvrzení napadeného rozhodnutí.

Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby, poukázal na to, že žalovaným byla registrována v roce 1995 Komunistická strana Československa, tedy strana stejného názvu působící za komunistického režimu, jehož protiprávnost deklaroval zákon č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Poukázal na to, že Dělnická strana nebyla zakázána, nýbrž rozpuštěna. Poukázal na článek, který byl uveřejněn dne 18.2.2010 v deníku iDnes, ve kterém soudce Nejvyššího správního soudu Vojtěch Šimíček uvedl, že používání názvu Dělnická strana ani používání symboliky soud nezakázal, titíž lidé mohou po splnění zákonných podmínek znovu požádat o zaregistrování Dělnické strany pod tímto názvem, protože takový postup české zákony umožňují. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že stanovы žalobce jsou zcela totožné se stanovami rozpuštěné Dělnické strany.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 9.5.2011 byla registrována politická strana s názvem Strana pro Evropu. Sdělením ze dne 5.6.2011 tato strana oznámila konání ustavujícího sjezdu dne 4.6.2011 s tím, že ustavující sjezd zvolil všechny orgány strany podle zákona č. 424/1991 Sb. a rozhodl o změně názvu na Dělnická strana. Přílohou tohoto sdělení je usnesení ustavujícího sjezdu ze dne 4.6.2011 a stanovы politické strany s názvem Dělnická strana.

Rozhodnutím ze dne 22.6.2011 čj: MV-37556-8/VS-2011 rozhodlo Ministerstvo vnitra, oddělení volební a sdružování, tak, že se registrace změny stanov Strany pro Evropu odmítá. V odůvodnění žalovaný správní orgán poukázal na znění ustanovení § 11 odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 1 zákona č. 424/1991 Sb., podle kterých v rámci řízení o registraci stanov politické strany a politického hnutí je třeba posoudit, zda není dán některý z taxativně

stanovených důvodů, ze kterých lze registraci odmítnout, tj. posoudit, zda stanovy nejsou v rozporu s § 1- § 5 a § 6 odst. 3 a 4 uvedeného zákona. Bylo zejména konstatováno, že nebyl shledán rozpor s ustanovením § 6 odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb., a to vzhledem k tomu, že v rejstříku stran a hnutí není zapsán subjekt s názvem Dělnická strana. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování změny názvu strany a hnutí se nelze omezit pouze na ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb., ale je třeba posoudit věc v kontextu s obecnými ustanoveními zákona č. 424/1991 Sb. a s možnou dotčenou, resp. související právní úpravou. Dále uvedl, že název je jedním ze základních identifikačních znaků každé právnické osoby, název musí být pravdivý, srozumitelný a nemá vůči veřejnosti působit klamavě. Nelze proto pominout, že název Dělnická strana používala strana, která byla zrušena rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009 sp.zn. Pst 1/2009 a která zanikla výmazem z rejstříku stran a hnutí dne 1.11.2010. Volba zcela totožného názvu pro dosavadní Stranu pro Evropu by tak nepochybně vyvolávala u třetích osob asociaci s bývalou Dělnickou stranou, jejich aktivity byly medializovány jak před podáním návrhu vlády k Nejvyššímu správnímu soudu, tak v souvislosti s vlastním rozhodnutím tohoto soudu. Dělnická strana vešla do všeobecného povědomí jako krajně pravicová politická strana, zakládající svojí existenci na vzbuzování nenávisti k různým etnickým a sociálním skupinám. Za tohoto stavu je třeba záměr Strany pro Evropu ve vztahu ke třetím osobám považovat za zjevně klamavý a matoucí, neboť je způsobilý vést třetí osoby v omyl ohledně identifikace jmenované politické strany. Opětovná existence strany s názvem Dělnická strana by mohla vyvolat možnost záměny s bývalou Dělnickou stranou i mylnou domněnku, že zrušené Dělnické straně bylo umožněno obnovit činnost. Vnímání Strany pro Evropu jako subjektu totožného s bývalou Dělnickou stranou by nepochybně nahrávalo též to, že její sídlo je na stejné adrese jako bylo sídlo zrušené Dělnické strany a totožné jsou také její stanovy. Za tohoto stavu nejde o situaci, kterou by bylo možno považovat ve vztahu ke třetím osobám v souladu s dobrými mravy a principem právní jistoty. Proto lze otázku změny názvu podřadit pod ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 424/1991 Sb., podle něhož nejsou dovoleny strany a hnutí, které porušují ústavu a zákony. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 20.5.2010 sp.zn. 7 As 28/2010, rozsudek ze dne 24.6.2010 sp.zn. 7 Af 40/2010), v nichž Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatuje, že označení právnické osoby formálně korektním názvem, který je však v důsledku všech okolností schopen vyvolat ve veřejnosti klamavý dojem ohledně povahy subjektů sdružení, nelze v právním státě akceptovat.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce v podané žalobě pod bodem I. konstatoval skutkový stav, pod bodem II. v prvních třech odstavcích tohoto bodu konstatoval existenci napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění.

V další části žaloby pak žalobce namítal, že stanovisko o porušení ustanovení § 4 písm.a) zákona č. 424/1991 Sb., které mělo být důvodem pro odmítnutí návrhu na změnu názvu politické strany, je stanoviskem subjektivním, které se neopírá o žádné konkrétní ustanovení zákona. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Jak je zřejmé z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný správní orgán rozhodl s odkazem na ustanovení § 8 odst. 1 a ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 424/1991 Sb., tedy s odkazem na konkrétní ustanovení uvedeného zákona.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 424/1991 Sb. ministerstvo odmítne registraci, jestliže stanovy strany a hnutí jsou v rozporu s ustanovením § 1-5 a § 6 odst. 3 a 4. Je zřejmé, že mezi ustanoveními, která jsou vyjmenována v ustanovení § 8 odst. 1 zákona je i ustanovení § 4

písm. a), podle něhož vznikat a vyvíjet činnost nemohou strany a hnutí, které porušují ústavy a zákony nebo jejichž cílem je odstranění demokratických základů státu. V daném případě má soud za to, že jednání žalobce bylo ryze účelové, došlo k účelovému postupu, který je nutno hodnotit jako o obcházení zákona, neboť bylo lze předpokládat, že poté, kdy byla Dělnická strana rozpuštěna, žalovaný správní orgán registraci politické strany se shodným názvem neprovede. Soud má za to, že jde o obcházení zákona, které je nutno kvalifikovat jako jednání, které je v rozporu se zákonem. Jde tedy o jednání, které zákon porušuje a podmínky, uvedené v ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 424/1991 Sb., byly naplněny.

Soud při posuzování věci nemohl odhlédnout od důvodů, pro které byla Dělnická strana, jejíhož názvu se žalobce v současné době domáhá, soudem rozpuštěna. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2010 sp.zn. Pst 1/2009 je zřejmé, že důvodem rozpuštění Dělnické strany bylo zjištění o její činnosti, která byla hodnocena natolik negativně, že Nejvyšší správní soud shledal podmínky pro to, aby podle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 424/1991 Sb. stranu zrušil rozhodnutím o jejím rozpuštění. Změna názvu žalobce na název strany, která byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zrušena rozpuštěním pro negativní hodnocení této strany, vyvolává asociaci o tom, že rozpuštěná strana byla znovu registrována. To nutně vyvolává závěr o účelovém obcházení zákona, jemuž dle názoru soudu nemůže být poskytnuta ochrana v rámci tohoto řízení. Opačný závěr by znamenal popření smyslu výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že není pokračovatelem rozpuštěné Dělnické strany ani nemá žádné faktické napojení na rozpuštěný politický subjekt, je nutno konstatovat, že tato otázka je irelevantní, protože předmětem posouzení byla otázka možnosti změny názvu žalobce, předmětem řízení nebyla otázka, zda žalobce je či není pokračovatelem rozpuštěné Dělnické strany. Nicméně lze konstatovat, že totožnost sídla žalobce a totožnost stanov žalobce se sídlem a stanovami bývalé Dělnické strany toto jeho tvrzení zpochybňují.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že označení žalobce za krajně pravicovou stranu, která zakládá svoji existenci na vzbuzování nenávisti k různým etnickým a sociálním skupinám, je nepravdivé a urážlivé, je nutno konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný správní orgán uvedeným způsobem žalobce, tedy Stranu pro Evropu, označil. Z odůvodnění je zřejmé, že uvedená charakteristika se vztahovala k Dělnické straně, když žalovaný konstatoval, že to byla Dělnická strana, která vešla do všeobecného povědomí jako krajně pravicová politická strana, zakládající svoji existenci na vzbuzování nenávisti k různým etnickým a sociálním skupinám. Úvahu o tom, že by žalovaný takto byla charakterizoval žalobce, Stranu pro Evropu, odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje.

Pokud žalobce poukazoval na KSČM, kterou by bylo možno považovat za stejnou stranu jako byla KSČ, je nutno uvést, že postavení KSČM je odlišné od postavení žalobce, neboť bývalá KSČ nebyla rozpuštěna, nejde tedy o název, který by v sobě zahrnoval název strany, která byla rozhodnutím soudu rozpuštěna.

K námitkám, které uvedl zástupce žalobce při jednání u soudu, je nutno podotknout, že se soud nemohl námitkami, které nebyly uplatněny v žalobě, resp. nebyly uplatněny v zákonem ve stanovené lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1s.ř.s.) blíže nezabývat. Lze poznamenat, že to, co bylo uvedeno ve vztahu ke KSČM obdobně platí o registraci politické strany Komunistická strana Československa, jež byla provedena v roce 1995, neboť ani tato strana nepoužívá název strany, jež by byla zrušena rozpuštěním. Zákon č.

198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu neobsahuje ustanovení, které by zakazovalo činnost jakékoliv politické strany, resp. ustanovení, které by politickou stranu zrušilo. Pokud se žalobce dovolával článku, jež byl publikován v iDnes dne 18.2.2010, je zřejmé, že jde o novinový článek, který nelze považovat za pramen práva ani závazný výklad zákona.

Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.května 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu